

Jay

door

Meesteres Moriah

Auteur: Meesteres Moriah

ISBN: 9789465012926

Cover: 123rf.com

Eerste druk 2024

Contact: mrsdoriah@meesteresdoriah.nl

Uitgeverij: Insert Internetuitgeverij

© 2024 Meesteres Moriah

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of verspreid in enige vorm of op enige wijze, elektronisch of mechanisch, inclusief fotokopiëren, opnemen, of enig informatieverwerkingsstelsel, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens in het geval van korte citaten opgenomen in kritische artikelen of recensies.

Voor Jay, omdat hij mij weer compleet maakte.

Voorwoord

Waarom dit boek? Ik heb een nieuwe maar soms ook bizarre wereld leren kennen. Een wereld waarin alles lijkt te draaien om het streven naar een ultieme balans tussen lichaam en geest met als resultaat een oase van rust.

Ik wil je in dit boek kennis laten maken met deze prachtige wereld die door insiders BDSM wordt genoemd. Een bizarre wereld van schijnbare tegenstrijdigheden, een wereld waarin fictie en rauwe werkelijkheid nauw met elkaar verweven zijn.

Wat is fantasie en wat is werkelijkheid? Misschien kun jij het ontdekken, want in deze niet alledaagse wereld zijn fysiek en mentaal lijden onlosmakelijk aan elkaar verbonden en voeren om de beurt de boventoon in een beleving waarin je vastgebonden in de werkelijkheid, in staat bent je geest te laten vliegen naar de mooiste toppen van ons bestaan.

Een wereld waarin de dominant slechts schijnbaar alles kan bepalen, maar niets is minder waar, want het is de onderdanige die aangeeft binnen welke grenzen de dominant zich kan bewegen. Het incasseringsvermogen van de onderdanige kan daarbij van dag tot dag en van uur tot uur verschillen en is afhankelijk van zijn fysieke maar vaak zelfs nog meer van zijn psychische toestand van dat specifieke moment.

Een bekwame dominant heeft een goed ontwikkeld inlevingsvermogen en kan zodoende op de juiste manier inspelen op de fantasie van de onderdanige, zonder daarbij de eigen kicks en kinks uit het oog te verliezen. Hoever deze kan gaan, hangt af van het vertrouwen van de onderdanige in zijn of haar dominant, waarbij de totale overgave het ultieme hoogtepunt is. Is dit punt eenmaal bereikt, dan kunnen grenzen worden verlegd en kan men geestelijk letterlijk in hogere sferen geraken.

De dominant kan beschikken over het lichaam van de onderdanige en dit kastijden naar eigen inzicht, de geest is echter een veel complexer verhaal. Om hier vat op te krijgen moeten beiden kiezen voor een langdurige relatie en uitgebreid filosoferen over gevoelens, verwachtingen, fantasieën en belevingen.

De zweep regeert het lichaam maar het is de zachte hand die de geest bewerkt en uiteindelijk kan gaan beheersen.

Verken de wereld waar mensen zich vaak verschuilen achter een masker omdat zij door de maatschappij en hun directe omgeving niet worden geaccepteerd wanneer zij 'compleet' willen zijn, in zuiver evenwicht met zichzelf.

Een vreemde situatie, aangezien de hele natuur streeft naar balans; de hang naar evenwicht is dus eigenlijk een heel natuurlijke.

Wie zich daadwerkelijk in deze wondere wereld wil verdiepen, waar macht, lust en oprechte overgave met elkaar zijn verweven, zal tot nieuwe inzichten komen. Niet alleen in zijn algemeenheid maar ook ten aanzien van zich zelf.

Mijn ontdekking, was mijn thuiskomen. Als compleet mens.

Ik ben Meesteres Moriah, een oprechte, sadistische Femdom Meesteres en... ik ben er trots op!

Meesteres Moriah

De kennismaking

Ik kijk verveeld naar mijn beeldscherm, kluif wat op mijn pen, surf wat in het rond. Lees nietszeggende berichten, zie flauwe grappen voorbij komen, gluur wat op social media en plaats hier en daar een nietszeggend bericht. Ik kijk in de spiegel, zie dat mijn haar alle kanten uit staat en probeer dat nog een beetje in model te krijgen, maar mijn krullen hebben er duidelijk vandaag geen zin in. Ik mopper op ze. Niet dat het zin heeft, het enige dat helpt is een schaar. Maar kaal is ook weer zo wat.

Ik probeer mij te concentreren op mijn werk maar het lukt me niet. Niet echt althans, terwijl ik dat wel zou moeten, als ik verstandig wil zijn. Maar ik ben al zeven jaar verstandig geweest, zeven jaar dag en nacht gewerkt – hoewel je je natuurlijk kunt afvragen of dat nou écht zo'n verstandige keuze is, maar toch. Ik heb mijn best gedaan om mijn verantwoordelijkheid te nemen – en nu is de flow weg. Het verantwoordelijkheidsgevoel zit er nog wel maar ik kan mij er niet toe zetten. Dus ben ik de hele dag ontevreden over mijzelf, wat zich manifesteert in het aan de ene kant vermanend toespreken van mijzelf en aan de andere kant *'fuck you!'* te denken. Fijn zo'n monoloogruzie in m'n hoofd. Daar ga ik mij ook niet echt beter van voelen. Want wie geef ik gelijk? Ze hebben allebei gelijk.

De afgelopen jaren waren tropenjaren. Op allerlei gebieden. Niets liep lekker. Neem bijvoorbeeld de liefde. De liefde was een ramp. Ik had een relatie van ruim twee jaar met een alcoholist en dwangmatig leugenaar achter de rug. Maar waarschijnlijk is dat per definitie onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Hij loog niet alleen over zijn drankmisbruik, maar ook over zijn gezondheid, zijn kennis, kunde, trouw, bezigheden, nou ja, waarover niet eigenlijk. Onze ruzies over zijn leugens waren uiteindelijk niet meer op één hand te tellen, op twee trouwens ook niet en zijn ambivalentie bezorgde mij een extreem hoge bloeddruk. Bij het laatste dramatische dieptepunt, heb ik er een definitieve punt achter gezet. Uiteindelijk heeft ook mijn geduld en vergevingsgezindheid een grens. Overigens zette hij enkele maanden na onze breuk definitief een - onbewust - punt achter het leven. Niet dat hij daar zelf invloed op had kunnen hebben maar het hakte er bij mij toch nog even in. Misschien werd ik na zijn dood nog wel bozer op hem, alleen kon ik nergens met mijn boosheid meer naar toe. Dus mopperde ik soms wat voor mij uit, in de hoop dat er leven na de dood was en hij het gewoon alsnog kon horen. Postuum nam hij wraak op mijn gemopper, toen ik hem 's nachts voor de zoveelste keer vervloekte en hij mijn weegschaal tot vlak voor mijn voeten duwde. Daar kwam ik op pijnlijke en luid vloekende wijze achter. Ik weet zeker dat die weegschaal anders had gestaan. Jammer dat je geesten niet kunt terug meppen.

Overigens viel zijn dood zo'n beetje gelijktijdig met mijn volgende mislukking. Dit keer was het een seksverslaafde, die het daardoor ook niet zo nauw nam met trouw en de waarheid. Blijkbaar kon ik mijn lot moeilijk ontlopen en had ik wat lessen te leren. Gelukkig had ik deze seksverslaafde redelijk snel door. Mijn alarmbellen gingen al snel rinkelen toen ik merkte dat

niet alles wat hij zei daadwerkelijk klopte. Blijkbaar leer ik toch van mijn fouten. Nou ja, in ieder geval een béétje. Maar dat is altijd nog beter dan helemaal niets.

Los van de liefde, verliep de rest ook niet echt lekker. Mijn bedrijf was kapot. Ik woonde nog samen onder één dak met mijn ex, de vader van mijn kids, die overigens al een paar jaar mijn ex was, maar door een combinatie van een onverkoopbaar huis, mijn failliete bedrijf en elkaar niet met een enorme restschuld willen opzadelen, was de situatie zoals het was. Niet een perfecte situatie, maar naar omstandigheden wel de beste. In ieder geval voor de kinderen, die het natuurlijk al lang best vonden om met elkaar onder één dak te wonen.

Ik kon echter niet zeggen dat mijn leven eenvoudig was en gestroomlijnd verliep. Laat ik het zo stellen, als je van moeilijke periodes leert, waren de afgelopen jaren een meer dan leerzame periode. Als ik het zo benaderde, leek het allemaal wat minder dramatisch. Ik houd van een positieve kijk op een negatief gegeven. Ik ben een geboren optimist en ben erg oplossingsgericht. Creatief trouwens ook. Voor anderen kan dit nogal een irritant trekje zijn, want sommige mensen willen helemaal geen oplossing horen, die vinden het heerlijk om zich te wentelen in hun verdriet en problemen. Hoe meer, hoe beter lijkt het soms wel. Zelf probeer ik doorgaans naar de andere kant te kijken, want alles, hoe negatief het soms ook lijkt, alles heeft een keerzijde! Het is een wetmatigheid dat alles streeft naar balans.

Het is niet altijd makkelijk de keerzijde te ontdekken, van iets wat enorm veel pijn doet. Ik weet er alles van. Zelf heb ik twaalf jaar geleden een kindje verloren. Twee dagen na zijn geboorte. Mijn eerste kindje, een prachtig mini-mannetje. Twee dagen heb ik hem bij mij mogen houden, twee dagen heeft hij moeten vechten voor zijn leven. Toen was het genoeg en mocht hij vrij vliegen. Mijn leven lang had ik intens verlangd naar een kind en toen het eenmaal zover was, heb ik hem moeten laten vliegen. Terug moeten geven aan waar hij vandaan kwam. Natuurlijk was de eerste periode na zijn overlijden een periode van rouw en verdriet maar uiteindelijk heb ik toch geprobeerd ook daar een positieve wending aan te geven, zodat zijn veel te korte leven, minder zinloos was. Ik ben gaan schrijven, heel veel gaan schrijven voor mensen in soortgelijke situaties. Als kracht, als troost, als kleine handreiking tijdens de meest donkere periode van je leven. Op die manier zijn er veel mooie dingen uit zijn dood voortgekomen. Het is dan net een dominosteen, de een zet de ander in beweging en er komt een stroom van prachtige gebeurtenissen op gang. Misschien was de eerste een enorm verdrietige, maar iedere steen die daarna kwam te vallen maakte de eerste steen alleen maar waardevoller.

Maar nu was de lust om te werken voor mij even vergaan. Ook mijn optimistische kijk op het leven kent z'n grenzen. Zeven jaar had ik keihard voor mijn bedrijf gewerkt en in één dag was alles verdwenen. Dit was zo'n twee maanden geleden gebeurd en ik kreeg het niet voor elkaar, het opnieuw op de rit te zetten. Je zou denken, het is één keer gelukt, dus dat lukt nog wel een keertje. Ja, dat dacht ik ook. Alleen nu even niet.

Ik raap mijzelf bij elkaar, probeer toch nog wat van de dag te maken, doe wat research voor een nieuwe reportage, probeer wat nieuwe ideeën te bedenken, tot ik een berichtje krijg dat iemand heeft gereageerd op mijn advertentie. In mijn zoveelste zoektocht naar de 'missing link' in mijn leven, had ik mij een tijd terug ingeschreven op een datingsite. Echt serieuze bedoelingen had ik na al mijn mislukkingen niet. Ik had al zoveel relaties op mijn naam staan en allemaal hadden ze hetzelfde slotakkoord gekend. Ik zocht iets, maar wist niet goed wat. Ik miste iets, maar kon het ook niet echt goed benoemen. Ik voelde mij incompleet, de helft van iets, maar had tegelijk geen idee hoe ik die andere helft moest invullen. Tot nu toe was er nooit een bevredigend resultaat geweest. Niet zoals het voor mijn gevoel zou moeten zijn. Die ultieme match. Niet dat ik er nog echt in geloofde, maar het gaf in ieder geval leuke afleiding. En elke afleiding kon ik gebruiken nu mijn passie voor mijn werk was vervlogen. Eerlijk gezegd pakte ik alles aan om afleiding in te vinden. Het kostte mij veel te veel moeite mijn concentratie vast te houden.

Ik lees het berichtje, een zekere 'Thatsme' heeft gereageerd op mijn advertentie. "Wat een stomme nick," denk ik direct. "Daar kan alleen maar oppervlakkigheid achter zitten." Ik krijg het gevoel dat ik hem misschien beter kan negeren, maar ik wimpel het af. Als je niks probeert, gebeurt er ook niks. Daarbij heb ik nu toch niet veel beters te doen. Wat natuurlijk niet waar is, maar je moet dat ook nog wel willen of kunnen.

Uit een combinatie van tijddoding, nieuwsgierigheid en beleefdheid, stuur ik een reactie terug. Eigenlijk is het niet meer dan de zoveelste reactie, op de zoveelste reactie. 'Ik moet er mee stoppen en mijn tijd nuttig gaan besteden,' gaat er door mijn hoofd. Op mijn bureau liggen genoeg stapels die mijn aandacht nodig hebben. Werken, zou het beste zijn. Dat weet ik heus wel. In ieder geval zou het, het meest verstandig zijn. Maar goed, een snelle reactie terug, kon geen kwaad.

Hij schrijft snel terug met een soortgelijk nietszeggend berichtje en al rap besluiten we het gesprek via de mail voort te zetten. Voor dat dit gebeurt, belooft hij zijn foto op de datingsite voor mij nog even zichtbaar te maken. Handig, zo kan ik tenminste zien wie er aan de andere kant van mijn beeldscherm zit.

Ik werk nog even door, of ik doe op z'n minst een poging tot werken, tot ik een seintje krijg dat zijn foto zichtbaar is. Ik surf snel naar zijn profiel – nieuwsgierigheid is mij niet vreemd – en ik zie daar een leuke kop, met een paar ondeugende ogen voor mijn neus verschijnen. Iets wat lijkt op nonchalante stekels, een brede lach en scherpe kaaklijn. Zoals ik het op de foto kan zien, heeft hij roodbruin haar en hij draagt een zwart overhemd met korte mouwen. Echt heel knap is hij niet, maar hij heeft iets. Dat 'iets' kan ik niet direct benoemen. Hij ziet er in ieder geval niet uit als 50, maar dat zegt natuurlijk nog niets. "Hoe oud zal die foto zijn?" denk ik direct. Datende mannen gebruiken vast ook verouderde foto's, dat is vast niet alleen aan de dames. Misschien zou ik het hem moeten vragen, hoewel het antwoord mij nauwelijks zou interesseren want oud of recent, zijn kop spreekt mij aan, zelfs als deze van een paar jaar geleden zou zijn.

Ineens realiseer ik mij wat ik zie, ik zie spanning! Ik vind hem er zelfs geil uitzien. Dat vind ik niet van veel mannen, eigenlijk is hij de eerste waarbij ik dit gelijk zie. Zelfs op deze onschuldige foto. Geil. De enige omschrijving die in mijn hoofd opkomt. Niet leuk, lief, knap, innemend, schattig, lelijk of sportief. Nee, geil.

Dat ga ik hem natuurlijk niet vertellen en nadat ik de foto goed heb bekeken, ga ik weer door met waar ik bezig was. Informatie bij elkaar zoeken voor het schrijven van een reportage. Dat kan ik tenminste doen zonder dat ik daar mijn opperste concentratie voor nodig heb. Schrijven is weer een heel ander verhaal. Maar het kan maar klaar liggen. Mocht er ineens een moment van pure concentratie over mij heen dalen, dan kon ik in ieder geval gelijk aan de slag.

Met mijn aandacht op iets anders gericht, zie ik op mijn beeldscherm ineens dat er een mail van hem binnenkomt. Ik open mijn mailbox en lees zijn woorden. Hij vraagt of ik interesse heb in BDSM. Niet zo plompverloren zoals ik het in mijn hoofd herhaal, maar subtiel. Met een vleugje nieuwsgierigheid. Op zo'n manier dat je er eigenlijk alle kanten mee uit kunt, ook als die ander er niks mee zou hebben. Niet zo rechtstreeks zoals ik het waarschijnlijk zelf zou doen. Op sommige momenten ben ik gewoon veel te direct. Om maar niet te zeggen, verbaal lomp. Niet bewust om anderen te kwetsen, maar gewoon omdat ik niet van omwegen houd. Ik houd van helderheid, directheid. Weten waar je aan toe bent. Maar goed, zijn vraag was dus of ik wat met BDSM had.

Nou had ik daar toevallig (?) een paar jaar eerder veel over gelezen en dan met name het TPE gedeelte en dat had ik meer dan fascinerend gevonden. Hoe diep moet je in je overgave kunnen duiken om je 'Eigendom van iemand' te kunnen noemen? Ik heb in mijn leven nooit geoordeeld over mensen, dus ook al twijfelde ik bij het horen over het gevoel van eigenwaarde, voor ik er een mening over kon vormen, moest ik er meer over weten. Dus was ik toen gaan lezen over een wereld van Meesters, Meesteressen, slaven en slavinnen en belandde ik in een prachtige wereld. Een wereld van uiterste balans. Enerzijds sadistisch hard en aan de andere kant vertederende zachtheid. Zo realistisch als het leven zelf. Ik vond het prachtig en al lezend kon ik het pure gevoel van die ene zin 'Ik ben eigendom van Meester X' zo goed bevoelen. Het ware gevoel dat er achter lag, de overgave maar vooral ook de trots. Maar in die tijd zat ik nog vast in mijn relatie met de liegende alcoholist en deed ik nog verwoede pogingen die relatie op een of andere manier te doen slagen. Met zijn incestueuze en gewelddadige verleden was BDSM niet één maar misschien wel tien bruggen te ver. Ik was wel eens voorzichtig begonnen over bondage en blinddoeken, voor mij een onschuldig seksspel, maar dat was niet in goede aarde gevallen. Vanaf dat moment had ik het maar los gelaten. Hij wilde duidelijk niet vastgebonden worden, nou dan niet. Ik trouwens ook niet, dus ergens begreep ik het wel. Hoewel ik er wat minder neurotisch op reageerde. Voor mij was het niet ontsproten uit een getraumatiseerd verleden, maar uit het feit dat domweg niemand mij overheerst. Ik ben er gewoon te dominant voor.

En nu vraagt deze 'Thats me' of ik iets heb met BDSM. Ik besef dat ik er eigenlijk nooit zo specifiek over heb nagedacht, of ik er iets mee heb. Het schrikt mij in ieder geval niet af. En misschien heb ik destijds, wel een beetje gefantaseerd hoe het zou zijn, maar echt er diep over nagedacht, had ik eigenlijk nog niet. En dat schrijf ik hem dus maar terug.

"Ik heb er niet 'iets' en ik heb er niet 'niets' mee. Kan dat ook? Ben denk ik blanco, met een neiging naar nieuwsgierig."

Eigenlijk vind ik zijn vraag, zo vroeg in ons contact een beetje hinderlijk. Is hij alleen uit op goedkoop sekscontact? Een *onenight affaire*, als het al een nacht zou duren, doorgaans is dat al veel te lang. Zo'n datingsite zit vol met dat soort lui. Je struikelt erover. Nog een reden waarom ik er eigenlijk niks mee heb. En waarom begint deze onbekende man binnen de eerste tien zinnen, over BDSM? Zoekt hij een gewillig slavinetje, die hij alle hoeken van de kamer kan laten zien? Ik zit er nog over na te denken, als zijn volgende vraag mijn digitale postvak bereikt.

"Vind je het leuk om gedomineerd te worden? Heb je 50 tinten grijs gelezen?", lees ik in zijn volgende mail.

Waarschijnlijk ben ik één van de weinigen die dit boek nooit heeft gelezen. Ook nooit behoefte aan gehad. Iets in mij gaf het gevoel dat het boek fake was, of op z'n minst te soft. Gek voor iemand die het nooit zelf beleefd heeft. Maar ik had het idee dat ik daar niet de rauwe schoonheid in zou kunnen ontdekken die ik destijds had gevonden in mijn zoektocht naar de achterliggende emoties en overgave van die ene opmerking "eigendom zijn van iemand". En ik hou ook niet van hypes.

Ik schrijf hem een korte reactie terug, wat de lading dekt van mijn denken. Wel interesse, maar niet in 50 tinten. Ik laat hem weten dat ik het lekker vind gedomineerd te worden tijdens de seks. Dat dit zelfs behoorlijk geil kan zijn maar dat ik deze onderdanige rol niet lang zou kunnen volhouden, dat ik daar nou weer veel te dominant voor was.

Ik druk op de verzendknop en realiseer mij ineens, dat ik met een wildvreemde vent binnen drie mailtjes al over seks aan het praten ben. Okay hij heeft een geile kop, maar dan nog. Dit slaat nergens op. Het is vast de reactie van de stress van afgelopen jaren. Dat kan niet anders. Een normaal denkend mens, heeft het niet binnen drie mailtjes over haar seksleven met een wildvreemde vent. Maar blijkbaar ben ik geen normaal denkend mens.

Zijn reactie hierop laat op zich wachten. Pas de volgende dag zie ik een reactie van hem binnen komen. Hij biedt zijn excuus aan:

"Vandaag druk bezig geweest met verhuizen van kennis. Ga zo naar een feest, mail je morgenochtend uitgebreid".

Een vleugje 'jammer' schiet door mijn hoofd. Had eigenlijk wel gehoopt op meer.

De volgende ochtend stelt hij mij niet teleur. Er belandt inderdaad een uitgebreide reactie van hem in mijn mailbox. Hij vraagt onder andere naar relaties waarin ik een onderdanige rol heb gehad. Ik denk na en kom tot de conclusie dat die er niet zijn geweest. Ik ben dominant, dat is juist altijd wat ik verweten had gekregen. Dominant en overweldigend. Maar misschien komt dat ook wel op hetzelfde neer. Ik heb veel energie en mijn hoofd draait soms overuren met nieuwe ideeën en een stortvloed aan allerlei gedachten.

Het is een continue stroom van energie. Ik had er toevallig onlangs met een goede vriend over gesproken. Ik had hem verteld over de conclusie van anderen en dat ik misschien mijzelf moest aanpassen en iets minder dominant of enthousiast zou moeten zijn. Zijn antwoord was helder: *'Jij moet niet veranderen, jij moet iemand zoeken die daarbij past.'* Ik vond dat eigenlijk wel een mooie eyeopener, en natuurlijk had hij gelijk. Maar wie zou mijn dominantie en enthousiasme kunnen beteugelen? Nee, niet beteugelen, *waarden*. Dat zou nog beter zijn. Geen idee.

Maar nu wacht 'Thatsme' op antwoord. Die wordt in ieder geval nog niet door mij omver geblazen. Met de nadruk op 'nog'. Ik denk even na over zijn vraag en stuur hem een eerlijke reactie terug waarin ik schrijf dat ik niet veel ervaring heb. De juiste partners hiervoor ook nooit heb gehad. Dat ik graag mijn grenzen wil verkennen en dat ik BDSM, en dan met name de letters D/s zie als een perfecte symbiose van liefde en vertrouwen, in de puurste vorm, waarbij respect in het dagelijkse leven van fundamenteel belang is. Ik ben trots op mijn mooie formulering en druk op de verzendknop. Als je zo vaak op jezelf moppert zoals ik, mag je soms ook jezelf een schouderklopje geven. Voor ik definitief klik, voeg ik nog snel een zinnetje toe:

"Wat zijn voor jou absolute no-go's?"

Handig te weten. Stel je voor dat hij extreme dingen voor ogen heeft. Het voelt nog steeds een beetje scarry. "Watje," mopper ik zacht tegen mijzelf.

Een dag later volgt zijn antwoord. Heldere no-go's. Gelukkig. Het klinkt alsof ook mijn grenzen daar zouden liggen, al heb ik geen idee waar mijn grenzen liggen. Ik heb er immers nog nooit over nagedacht maar het lijkt mij logisch dat ze daar ook liggen, of daar ergens in de buurt. Niet verder in ieder geval, dat weet ik zeker. Hij vertelt nog wat over zijn switch gevoelens, zijn beide kanten. Zowel dominant als onderdanig. Ik heb er wel vaker van gehoord, voor mijn gevoel klinkt dat altijd een beetje schizofreen. Het lijkt mij lastig, wanneer er twee soorten 'ik' zouden zijn. Maar hoe weet ik eigenlijk zeker dat die er bij mij niet zijn, vraag ik mijzelf een beetje onnozel af.

Ik schrijf hem terug over mijn prille ervaringen in vroegere relaties. Beetje bondage, zintuigbeperking, mijn dominantie, ach de normale dingen die seks net een beetje leuker of spannender kunnen maken. Terwijl ik schrijf, realiseerde ik mij dat ik altijd de 'leiding' in dit soort dingen heb gehad. Ik heb ze nooit ondergaan. Ik ben nooit vastgebonden. Ik ben altijd

degene geweest die bond. Als de vraag 'hamer of spijker' was geweest, had ik niet hoeven twijfelen. Duidelijk de hamer.

Mijn hele leven ben ik dominant geweest. Het heeft mij altijd achtervolgd, zowel in mijn werk als in mijn privéleven maar het voelde altijd als een verwijt als mensen me dominant noemden. Met zo'n priemende vinger. Nou ja, die priemende vinger bedacht ik er zelf bij. Maar daardoor was ik mijn dominantie in de loop van mijn leven wel gaan zien als een slechte eigenschap. Ik mocht lief zijn, meelevend, meegaand, zacht, maar ik mocht níet dominant zijn. Dat was fout.

Toch had mijn dominantie mij altijd achtervolgd. Als ik ergens nieuw kwam werken, rolde ik meestal snel in een leidinggevende functie, anderen zagen op een of andere manier altijd die dominantie die ik zelf probeerde te verbergen, door dan maar nóg liever en meegaander te doen. Althans voor mijn gevoel. Want iedereen bleef mij desondanks dominant vinden.

Ik lees zijn mail nog eens en ineens vind ik alles een beetje enger worden. Onbekend maakt onbemind. Doorgaans ben ik van de praktijkervaring, maar dit is toch allemaal wel heel nieuw voor me. Ik vind zelfs hem ineens een beetje eng. Geil maar ook eng. Want is BDSM niet heel erg gek? Staat dat niet heel ver van mij vandaan? Is hij wel betrouwbaar of is het een of andere creap? Het is voor mij allemaal zo nieuw. Wie is die vreemde man met interesse in BDSM? Als je je hiermee bezig houdt, spoor je dan wel? Of heb ik contact met mijn potentiële lustmoordenaar. Er moeten toch vast een heleboel steken aan hem los zitten. Of zitten die aan mij ook? Want hetgeen ik had gelezen over BDSM vond ik eigenlijk alleen maar mooi. Heel eerlijk, puur en oprecht ook. Niks gek. Eigenlijk heel normaal, zelfs onlosmakelijk verbonden aan het leven zelf. Dat is het gevoel dat ik erbij kreeg als ik er over las.

En die onbekende man, misschien een tikkeltje eng maar hij boeit mij wel. Niet letterlijk. 'Nóg niet letterlijk', denk ik. En verwerp gelijk die gedachte. Wil ik mij wel laten boeien? Ben ik daar wel geschikt voor? Hoe dan ook. Eng of niet, ik ben duidelijk nog niet klaar met deze man, ik wil meer weten, meer ontdekken.

Onze gesprekken verhuizen van de mailbox naar Skype. De vragen krijgen hierdoor een sneller ritme. Zijn vragen zetten mij aan het denken en ik blijf zoeken naar antwoorden. Tot hij me vraagt naar mijn fantasieën. Het blijft stil in mijn hoofd.

Mijn fantasieën? Ik heb helemaal geen fantasieën...

In het bos

Het was een warme zomerdag. Zij liep wat door het bos om haar gedachten te ordenen. Er waren een paar dingen die haar bezig hielden en wandelen door het bos gaf haar rust. De chaos van gedachten vochten om een plek in haar hoofd en zij probeerde er een logica in te ontdekken. Wat wilde ze? Mocht ze gewoon zichzelf zijn? Al die jaren weggestopt, verloochend. Om maar te passen in die wereld die door anderen was bepaald. Wat was er mis aan haar eigen route? Haar eigen ontdekkingstocht? Was het niet tijd daar verandering in te brengen? Voor het eerst in haar leven, voor zichzelf te kiezen. Te kiezen voor haar dromen en idealen, haar verlangens en hartstocht.

Na een kwartiertje lopen, was ze bij een vijver aangekomen. Ze liep er omheen en besloot halverwege de vijver te gaan zitten, een beetje tussen de bosjes verscholen. Heerlijk koel en rustig. Haar gedachten dwaalden af tot ze plotseling iets hoorde.

Een stukje verderop kwam een prachtige jongen aangelopen. Waarschijnlijk dacht hij dat hij alleen was, want zij zag dat hij zijn kleding uittrok en naakt het water in stapte. Zijn prachtige lichaam blonk in de zonnestralen die door de bebossing heen vielen. Jong, strak, krachtig, duidelijk nog in de bloei van zijn leven. Ineens ontstond er in haar hoofd een ondeugend plannetje. Zou ze het doen? Durfde ze naar haar eigen ik te luisteren, haar stille verlangen, haar diepste passie? Hoe zou hij reageren?

Zodra hij eenmaal wat verder het water in was gegaan, stond ze op en liep naar de plek toe waar hij zijn kleding had achter gelaten. Hij had haar nog steeds niet opgemerkt. Eenmaal bij zijn kleding aangekomen, pakte ze deze op en riep hem toe: 'Hé, meerminman, wil je dit nog terug?' De jongen keek verschrikt op en zij moest lachen om zijn verbaasde gezicht. Ze snapte zijn schrik, Ze zou zelf ook geschrokken zijn. Denk je daar in alle rust te kunnen zwemmen, duikt er ineens een vrouw op uit de bosjes. Niet eens een vrouw die je snel over het hoofd ziet. Een lange vrouw, met lange donkere haren, gehuld in een zwarte strakke leren broek en kort zwart leer jasje. Al met al een behoorlijke verschijning.

'Ja...ja...' stotterde hij. 'Kom er dan maar snel uit...', riep ze hem toe. Ze zag hem even twifelen, wetend dat hij naakt was, maar hij wilde blijkbaar zijn spullen graag terug en besloot het er op te wagen. 'Wat zou hem immers kunnen gebeuren,' dacht hij. Terwijl hij het water uit stapte, liet zij de broekriem van zijn broek glijden en hield deze in haar handen. Eenmaal vlak voor haar, liet ze zijn kleding vallen, behalve zijn broekriem en met een razendsnelle beweging, bond ze met zijn eigen riem zijn handen op zijn rug. Ze keek hem aan, strak in zijn ogen. Legde haar hand in zijn haar en trok zijn hoofd achterover en sprak hem streng toe: 'Weet je dat je hier niet naakt mag zwemmen?' Zijn ogen keken haar verschrikt aan. 'Eh... sorry...' stamelde hij. 'Wat sorry?', snauwde ze hem toe.. 'Sorry mevrouw!'. Ze zag aan hem dat hij niet wist wat hem overkwam... 'Sorry mevrouw.... ' stamelde hij uiteindelijk.

Zij genoot. Het was haar try-out en vooralsnog verliep het prima. Natuurlijk was het pure improvisatie, maar ze was niet ontevreden over haarzelf. En over haar 'slachtoffer' had Ze ook geen klagen. Nog niet althans.

'Meerminman, dat vraagt om straf,' bitste ze hem toe. 'Ga jij maar eens even bukken'. Niet wetend hoe hij met deze situatie om moest gaan, bukte hij voor haar. Haar handen liet Ze flink op zijn witte billen neerkomen tot ze rood opgloeiden. Ze had er duidelijk plezier in en ging door tot ze hem zacht 'genade' hoorde mompelen. 'Wat een heerlijk geluid, dat wilde ze veel vaker horen. Wel jammer dat het zo vlot volgde, want ze had nog wel even door willen gaan. Eigenlijk draaide ze pas net warm.

Ze trok hem aan zijn haren omhoog. 'Watje!', kun je nu al niet meer? 'Op je knieën.' Hij knielde en ze ging wijdbeens voor hem staan. Ze merkte dat hij haar met zijn mond wilde aanraken en ze gaf hem een klap in zijn gezicht. 'Wie heeft gezegd dat je mij mag aanraken?' Hij trok snel zijn hoofd terug. Ondanks dat hij zich overvallen moest voelen zag ze dat hij er van genoot want zijn pik was stijf geworden. Met een harde trap schopte ze er tegenaan. 'Ik zie dat je ervan geniet, je bent eigenlijk een kleine slet? Wie heeft gezegd dat jij mag genieten Meerminman?' Er mag er hier maar één genieten en dat ben ik!

Ze trok hem aan zijn haren weer omhoog. Eenmaal op ooghoogte, pakte ze tegelijk allebei zijn tepels en draaide deze in één slag om. Ze hoorde hem kreunen. Vlak daarna, sloeg ze met haar hand op zijn stijve pik. 'Stoute slet! Straf krijgen en het nog lekker vinden ook!' Ze bukte om een dunne tak van de grond te pakken en sloeg hiermee op zijn stijve pik. Hij kromp in elkaar van de pijn en direct ontstond er een blauwe plek op zijn pik. Even schrok ze, maar herstelde zich snel. 'Niks mis met een blauwe plek,' dacht ze, 'dan kon hij vanavond nog eens naar de bewijzen kijken van deze middag'. Ze glimlachte bij deze gedachte.

'Ik weet een passende straf, voor kleine sletten! Trek jezelf voor mij af. Laat maar eens zien wat een viespeuk je eigenlijk bent.' Ze maakte zijn handen los en hield de riem in haar handen. Misschien had hij nog wat aanmoediging nodig en dan was de riem een prachtige alternatieve zweep. De meerminman wist met de situatie geen raad en begon zichzelf af te trekken, hopen dat dit snel zou eindigen, hoewel hij het diep van binnen ook enorm opwindend vond om zich voor deze vreemde vrouw af te trekken.

Het duurde niet lang of ze hoorde hem kreunend klaarkomen. Zijn benen en buik zaten onder zijn zaad. Ze pakte zijn shirt van de grond en gaf deze aan hem. 'Schoonmaken sletje!' Hij deed wat hem werd opgedragen en veegde de sperma van zijn lichaam af met zijn eigen shirt.

'En aantrekken' gebod ze hem. Hij trok zijn vieze shirt over zijn hoofd. Ze glimlachte. 'Dat verdienen stoute sletjes'. Ze pakte hem nog een keer bij zijn haren en drukte haar lippen op zijn wang. Vervolgens liet ze hem los en liep weg. Hem versuft achterlatend...

En zij? Zij had inmiddels de eerste belangrijke stap gezet voor de ommezwaai in haar leven... vanaf nu zou haar leven er heel anders uit gaan zien... Er verscheen een glimlach op haar gezicht. Ze had er zin in. De meerminman had haar heel wat inspiratie gegeven.

Fantasie

Ik voel me stom. Ik heb geen spannende fantasieën. Welk mens heeft er nou geen fantasieën? Nou ja, misschien heb ik wel seksuele, maar geen BDSM gerichte fantasieën. Waarom eigenlijk niet? Houd ik mijzelf gewoon voor de gek? Of heb ik er nog niet eerder over na durven denken. Dat sowieso. Nou ja, misschien niet zozeer 'niet durven', dan wel 'er gewoon niet aan gedacht'. Als je van jezelf al niet dominant mag zijn, dan word dominant én sadistisch natuurlijk helemaal een drama. Ik weet even niet wat ik terug moet schrijven. Ik wil ook niet schrijven dat ik niets weet. Ik zet mijn Skype maar uit, want hier heb ik echt even geen antwoord op. Ik ben zelfs een beetje boos op mijzelf. Want heb ik écht geen fantasie of neem ik nu gewoon mijzelf in de maling?

Allerlei gedachten vliegen door mijn hoofd. Het komt vast door de stress van mijn bedrijf. De drukte. Achterlijk fantasieloos wijf dat ik ben. Heb ik echt geen fantasie? Of durf ik mij niet bloot te geven aan die onbekende man?

Met die gedachte valt voor mij het kwartje. Ik heb best fantasie. Maar ik voel schroom. Mijn fantasie beschrijven aan een wildvreemde, voelt wel heel erg bloot. Watje.

Fijn die dialogen in mijn hoofd. Waarom ben ik nooit wat vriendelijker tegen mijzelf? Zou ieder mens zo met zichzelf praten? Of ben ik de enige onsympathieke 'ik-met-ik-spreker'? Het maakt mij op dit moment even niet uit. Ik kijk naar mijzelf in de spiegel. Zie een paar wallen onder mijn ogen. Volgens mij is het tijd om naar bed te gaan. Langer opblijven maakt het er vast niet beter op. Na de 40 word het toch allemaal wat moeizamer om er nog iets van te maken. Iedere dag is er weer een klein beetje meer tijd nodig voor een afnemend resultaat. Nog los van de extra kosten. Iedere drie weken nagelstyliste en kapper, iedere vijf weken pedicure en natuurlijk de wekelijkse zonnebank. Heb ik trouwens drie keer per week sportschool al genoemd? Daarom kom ik niet toe aan fantaseren! Ik heb het veel te druk met oppervlakkige zo-mooi-mogelijk-blijf-afspraken.

Nu wallenreductie, dus naar bed. Misschien komt er nog wel een leuke fantasie in mijn hoofd, kan ik in ieder geval er lekker op gaan slapen.

Twee dagen later, heb ik moed verzameld, open ik opnieuw mijn Skype en ga ik met mijn billen bloot. Nee, ik zeg hem niet dat ik wel fantasieën heb. Ik zeg hem ook niet dat ik mijn fantasie niet met hem durf te delen. Ik geef gewoon, heel laf, de schuld van mijn stilte aan mijn drukke werk voor mijn bedrijf. Deels waarheid omdat ik mij daar in een vlucht poging inderdaad op had gestort, maar deels is het natuurlijk pure lafheid van mij. Ik wil me helemaal niet bloot geven. Niet nu al in ieder geval. Naast mijn zwakke excuus rondom mijn stilvallen, schrijf ik nog eens duidelijk dat ik slechts een beginneling ben. Een beginneling zonder fantasie, ook dat nog. Niet helemaal gelogen dus. Nou ja, hooguit een beetje. Ik schrik wakker als ik zijn reactie lees.

'... ik maak wel een gehoorzame sub van je...'

'What the fuck!' Ineens beseft ik welke kant dit op zou kunnen gaan. Ik een sub? Ik weet één ding heel zeker, ik ben géén sub! Er is écht niemand in deze wereld die het voor elkaar krijgt mij vast te binden! En zeker niet deze onbekende man. Hoe geil ik hem ook vind, want dat vind ik hem nog steeds. Als ik al een ienemieniebeetje submission in mij heb, beperkt dit zich tot hooguit een paar minuten tijdens een heftige vrijpartij. Ik mag dan geen fantasie hebben, maar ik ben dan nog altijd een fantasieloze **dominant**! Hoort iedereen het? Ik glimlach. Kijk in de spiegel en glimlach nogmaals, maar dit keer naar mijzelf.

"Ik ben dominant. Daar sta je van te kijken hè? Je hebt het jaren proberen weg te stoppen, maar je bent toch echt dominant!"

Ik kijk nogmaals naar mijzelf. Alles ziet er nog hetzelfde uit als een uur geleden. En toch voel ik mij anders. Blijer. Completer. Zelfverzekerder. Gelukkiger...

Pas daarna skyp ik terug. In resolute woorden waar geen misverstand over kan ontstaan, laat ik hem weten dat ik niet onderdanig ben, dat hij ongetwijfeld meer ervaring heeft op dit gebied dan ik, maar dat ik onmogelijk de touwtjes uit handen kan geven.

'Waarom benadert hij mij eigenlijk vanuit zijn dominantie en niet vanuit zijn onderdanigheid?', vraag ik mij nog even af, maar lang tijd om daarover na te denken heb ik niet, want de volgende vraag zie ik alweer op mijn beeldscherm verschijnen.

"Wat trekt je aan in BDSM?"

Ik denk na over zijn vraag. Goede vraag. Wat trekt mij aan? Vertrouwen, overgave, verkennen en verleggen van grenzen, inspelen op de ander en je daarin kunnen verplaatsen. Ik druk op reply en stuur deze woorden naar hem terug.

"Hoe ver zou je daarin in kunnen gaan?"

Geen idee. Ik heb geen idee hoe ver ik daar in zou kunnen gaan. Hoe zou ik dat moeten weten? Als ik daar aan denk, voelt het alsof ik in een hele diepe put kijk, die zo diep is waardoor ik de bodem niet kan zien. Ik heb écht geen idee hoe diep ik daarmee zou kunnen gaan, maar ik weet wel, héél diep.

Het begint mij te kriebelen. Ben ik echt een dominant? Is dominantie dan niet verkeerd? Iets wat je zo lang hebt weg gestopt maar wat onlosmakelijk aan je verbonden is, laat je niet zomaar weer in je leven toe. En toch, nu ik daar écht goed over na denk, lijkt het alsof er een enorm gewicht van mijn schouders afviel. Ik ben dominant! Ik ben dominant! Sterker nog, ik ben dominant en er zijn mensen die dit zelfs waarderen! Het lijkt alsof mijn bloed in volle vaart door mijn lichaam raast.

Ik voel mij nog steeds euforisch, wanneer er een nieuwe vraag wordt gestuurd met Skype.

“Hoe denk je over een cb?”

Een cb? Wat is in godsnaam een cb? Ik open een Google scherm en type de zoekwoorden cb en BDSM in. Gelukkig krijg ik snel antwoord, met beeld. Ook handig. Nu ik weet wat het is, moet ik nog bedenken wat ik er van vind. Voor vijf minuten terug wist ik nog niet eens dat die dingen bestonden en nu moet ik mijn mening erover geven. Wat vind ik er eigenlijk van? De eerste woorden die in mijn hoofd opkomen: geil, veilig, controle, macht, overheersing. Ik voel mijn lichaam direct reageren. Hitte. Kriebels. Op een positieve manier. Alleen van het idee word ik al opgewonden. Veilig idee ook, vreemdgaan is geen optie meer met zo'n kooi om zijn pik. Ook mooi meegenomen. Hoef ik daar geen seconde meer over na te denken en kan ik mijn kostbare tijd besteden aan, nou laten we zeggen, een extra bezoekje aan de zonnebank. Of zoiets. Maar het is niet alleen bescherming, je kunt natuurlijk ook iemand zijn opwinding volledig beheersen. Bepalen wanneer iemand een orgasme heeft is al heel heftig, maar bepalen wanneer iemand een erectie mag krijgen, geeft nog veel meer macht. En waar macht is, is ook afhankelijkheid. Onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Als ik er eerder over had gehoord, dan hadden waarschijnlijk al mijn exen een cb om gekregen. Uitgaande van het feit dat zij onderdanig waren geweest. Wat ze niet waren. Mijn antwoord aan deze onbekende man, is inmiddels helder.

“Natuurlijk krijgt mijn sub een cb om! Maar hij zou ook naar mij moeten luisteren zonder middelen nodig te hebben, uit respect voor zijn Meesteres.”

Ik heb het antwoord net ingetypt en er verschijnt:

“cb aan het opzoeken?”

Damn, hij heeft mij door. Maar ik was hem net een fractie voor! Ik ga hem natuurlijk echt niet vertellen dat ik dat inderdaad heb gedaan. Stel je voor. Iedereen weet toch wat een cb is? Zo bloot hoef ik mij toch niet te geven. Ik voel me al zo blond.

“Zou je een SM ruimte willen hebben om samen te spelen”

Stomme vraag. Ja! Natuurlijk wil ik dat! Wie niet? Als je daar van houdt, wil je dat toch gewoon op ieder gewenst moment van de dag kunnen doen? Gewoon wanneer je zin hebt. Als een deel van het normale leven, niet als een spel. Daarbij ben ik graag onafhankelijk, dus ik wil helemaal niet voor een mooie beleving, afhankelijk zijn van een locatie elders. Dat leek mij een sneu verhaal. Een eigen ruimte, precies ingericht zoals ik dat zou willen. Met al dat leuke spannende speelgoed om mij heen! Duh! Wie niet?

“Natuurlijk sta ik daar voor open, om die uiteindelijk zo in te richten dat alle fantasieën werkelijkheid kunnen worden.”

Ik kan mij nog net inhouden, om er achter te typen ‘wie wil dat nou niet?’ Want eigenlijk was het vragen naar de bekende weg. Maar er is een belangrijkere vraag in mijn hoofd die ik graag beantwoord wilde zien. Eentje die veel bepalender was voor het vervolg van ons

contact. Want hoe subberig is deze dom eigenlijk zelf? Hij begon zijn contact vanuit zijn dominantie, maar inmiddels lijken de rollen te keren. Zal hij dat wel kunnen? Ook al heeft hij aangegeven switch te zijn, dan nog. 'Switch' klinkt voor mij als 'van beide walletjes willen profiteren, geen keuze willen maken'. Hoe onderdanig kun je als switch zijn? Dat zou ik wel willen weten.

"Zou jij je geheel kunnen onderwerpen 24/7, als een echte slaaf en volledig het bezit willen zijn van je Meesteres? Zonder restricties? Dus taken uitvoeren, het je Meesteres naar de zin maken, haar opdrachten uitvoeren, haar taken volbrengen en nederig afwachten op haar affectie of aandacht?"

En wanneer dit niet goed gebeurt, gestraft worden met passende strafmaatregelen, als vernedering en pijn? En alleen een stijve mogen hebben, wanneer Zij je hier toestemming voor geeft?"

"Ja..."

Dat is wel het antwoord waarop ik hoopte, natuurlijk. 'Dat kleine woordje heeft een behoorlijke impact op mij. Zijn simpele 'Ja' laat vuur door mijn lichaam branden. Wauw! Ik voel het bijna knetteren van binnen. Wat gebeurt hier? Pure passie voel ik door mijn aderen stromen. Die twee letters komen bij mij zo hard binnen, dat mijn hoofd tolt. Mijn lichaam begrijpt kennelijk veel beter wie en wat ik ben, dan ik zelf. Dit heftige gevoel, heb ik nog nooit in mijn lichaam gevoeld.

Dat kleine woordje zorgt voor een herkenning en erkenning van een deel van mijzelf. Ik ben dominant en daar was niks mis mee. Ik ben een Domina. Een geboren Domina. Opgestaan na een tijd van rust en ontkenning. Het voelt als een warme thuiskomst, een heftig onthaal, een samensmelting met mijzelf. Een heftig weerzien met een kant van mijzelf die ik lang geleden was verloren.

Jarenlang heb ik een deel van mijzelf ontkend, niet goed genoeg bevonden, weggestopt. En door zijn simpele 'Ja', komt die kant in alle hevigheid terug. Het voelt alsof alle energie van het hele bestaan als in een flits door mijn lichaam schiet. Een combinatie van alle heftige emoties die een mens kon ervaren. Het gevoel laat zich nog het beste omschrijven als een 'mentaal orgasme'.

Natuurlijk laat ik hem niet mee genieten van dit heftige moment met mijzelf. Ik schrijf alleen:

"Mmm... klinkt interessant..."